

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/281/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2210215914
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2210215914.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: T. B., nar. XX. H. XXXX, bytom L. Q., Z. Z. XXXX/X, zast. advokátkou: JUDr. Albína Vágóová, Dunajská Streda, Korzo Bélu Bartóka 789/3, proti žalovanému: W. V., nar. X. G. XXXX, bytom K., O. XXX, o 770,86 eur, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 8. februára 2012 č. k. 7C 338/2010 - 33 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (reprezentovaný vyššou súdnou úradníčkou) podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) prerušil konanie do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej na takomto súde pod sp. zn. 2T 61/2010, keď okrem podania návrhu na prerušenie konania samotnou žalobkyňou (požadujúcou náhradu škody z titulu ušlého zárobku a bolestného) mal za to, že výsledok trestného konania, vedeného proti žalovanému (ako bývalému manželovi žalobkyne) pre prečin ublíženia na zdraví, môže mať význam i pre konanie v prejednávanej veci.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie len žalobkyňa a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala neexistenciou dôvodu pre prerušenie konania, keď na jednej strane dôvodom uplatnenia nároku na náhradu škody v prejednávanej veci bol síce nedostatok riadneho uplatnenia nároku v tzv. adhéznom konaní (v trestnom konaní tvoriacom tu dôvod prerušenia konania), avšak súd si mal i za pomoci zadováženia spisu z trestného konania (vedeného ním samotným) otázku včasnosti uplatnenia nároku a toho, či sa tak stalo riadne, objasniť sám, na druhej strane potom jej návrh (žalobkyne) na prerušenie konania už nie je aktuálnym a má preto záujem na tom, aby sa v konaní pokračovalo.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. celú vec (prerušenia konania, kde inak z povahy veci aj tak vyplývala nemožnosť len obmedzeného prieskumu správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože nešlo o vec samu ani o žiaden zo zákonom ustanovených prípadov potreby pojednávania aj takejto veci odvolacím súdom na pojednávaní) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

Z ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. citovaného už súdom prvého stupňa (v odôvodnení napadnutého uznesenia) celkom jednoznačne vyplýva možnosť súdu prerušiť konanie v prípadoch v takomto ustanovení zmienovaných - teda aj v prípade behu konania zaoberajúceho sa otázkou významnou pre rozhodnutie súdu v konaní majúcim sa potenciálne prerušiť. V prípade nesúhlasu ktoréhokoľvek z účastníkov konania, ktoré súd prvého stupňa z takéhoto dôvodu prerušil, je potom pre rozhodnutie odvolacieho súdu významným len to, či konanie predstavujúce dôvod prerušenia iného konania je

skutočne takým, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre iné (majúce sa prerušiť a predbežne už i neprávoplatne prerušené) konanie. Je to tak práve uzákonenie len možnosti (a nie povinnosti) prerušiť konanie, pre ktoré odvolaciemu súdu neprislúcha posudzovať správnosť zvolenia súdom prvého stupňa práve takéhoto postupu (a nie niektorej inej možnosti, vyjadrenej v návetei § 109 ods. 2 O. s. p. slovami „pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia“), ale len preskúmať, či k prerušeniu konania dochádza z právom tolerovaného dôvodu (či teda je tu nejaký dôvod, pre ktorý je namieste s pokračovaním v niektorom z konaní vyčkať).

Podľa § 135 ods. 1 časti vety tretej O. s. p. ďalej (nad rámec iných viazaností, spomenutých v skorších vetách rovnakého zákonného ustanovenia - pozn. odvolacieho súdu) je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal.

Uplatnenie nároku na náhradu škody zo strany poškodeného je štandardne spojené s povinnosťou preukázania ním 4 základných atribútov zodpovednosti za škodu, ktorými sú 1. tzv. škodná udalosť (niečie protiprávne konanie alebo opomenutie), 2. vznik škody (majetkovej alebo za istých okolností aj nemajetkovej ujmy poškodeného), 3. príčinná súvislosť medzi tzv. škodnou udalosťou a vznikom škody a 4. zavinenie škodcu (pokiaľ nejde o niektorý z prípadov tzv. objektívnej zodpovednosti za škodu, čiže zodpovednosti bez zreteľa na zavinenie, ktoré sa v takýchto prípadoch nepreukazuje).

Z vyššie naznačených súvislostí prejednávanej veci a trestnej veci použitej súdom prvého stupňa ako dôvod prerušenia konania v prejednávanej veci musí byť potom celkom zrejmé, že v trestnom konaní sa má (o. i.) vyriešiť (a to so záväznosťou aj pre súd konajúci v prejednávanej veci) to, či bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Ak sa toto ustáli a to v konaní, ktorého predmetom je potvrdenie alebo vyvrátenie podozrenia zo spáchania trestného činu na ujmu žalobkyne z prejednávanej veci, nielenže tým bude vyriešená otázka, či došlo k skutku predstavujúcemu tzv. škodnú udalosť a či takýto skutok je aj trestným činom, ale súd prejednávajúci inkriminovanú trestnú vec bude povinný poskytnúť aj odpoveď na otázku, či páchatelom prípadného trestného činu je osoba z neho obvinená (neskôr obžalovaná) a ak to tak je, či je u nej daná aj zákonom predpokladaná forma zavinenia.

Nemôže tak byť žiadnej pochybnosti o tom, že v trestnej veci žalovaného z prejednávanej veci sa riešia otázky, ktoré môžu mať význam aj pre konanie (a rozhodnutie) v prejednávanej veci (keď zodpovedanie vyššie položených otázok, majúcich byť zodpovedaných v trestnom konaní, spôsobom zodpovedajúcim verzii žalobkyne z prejednávanej veci, môže tejto zásadne pomôcť a výrazne uľahčiť pozíciu pri preukazovaní podmienok existencie uplatneného práva na náhradu škody).

Odvolacia námietka prehodnotením postoja žalobkyne na tomto nemohla nič zmeniť, pretože pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (na ktoré je súd oprávnený i bez návrhu) je významnou len existencia konania spôsobilého vyriešiť otázku významnú pre iné konanie, v ktorom preto nie je dôvod rovnakú otázku riešiť duplicitne (navyše s rizikom založenia dôvodu pre obnovu konania, ak by takáto otázka bola vyriešená v jednom i druhom konaní odchylna a neskoršie rozhodnutie by navrhovateľovi obnovy mohlo pomôcť) a to obdobne platilo aj u nie celkom konkrétne sformulovanej námietky možnosťou oboznámenia sa súdu v prejednávanej veci s obsahom jeho trestného spisu. U takejto ďalšej námietky totiž nešlo za dnešného stavu vecí dosť dobre posúdiť, čo ňou odvolateľka sledovala, pretože ak by sa aj z trestného spisu zistil nedostatok riadneho uplatnenia požiadavky na náhradu škody už v takomto konaní, bolo by to len dôvodom na podporu prerušenia konania (napadnutým uznesením) a ak by sa súd presvedčil o opaku (rozumej o riadnom uplatnení požiadavky na náhradu škody už v tzv. adhéznom konaní), muselo by to privodiť jediný možný následok v podobe zastavenia (nielen prerušenia) konania v prejednávanej veci (ktorého behu by v takomto prípade bránila prekážka skôr začatého konania o tej istej veci, tu por. i § 83 O. s. p.).

Napadnuté uznesenie bolo preto vecne správnym a odvolací súd ho ako také podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nerozhodoval, pretože tu šlo len o vyriešenie čiastkovej procesnej otázky v konaní majúcom po odpadnutí dôvodu jeho prerušenia prebiehať naďalej, pričom v takomto konaní samozrejme rozhodnúť o trovách konania patrí až konečnému rozhodnutiu.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.